

Eräs tuttuni, jota tuskin tunsin, oli pulassa. En vain tiennyt millaisessa. Jalon empaattisesti olin huolissani. Tunsin, että velvollisuuteni on tarjota kuunteluapua. Ainakin hetkeksi, onhan tässä omiakin murheita ja kiireitä. Olin kyllä tunnistanut hänet tavallaan hyvännäköiseksi, mutta ei oikeastaan minun tyyppiäni. Ei, ei, ei. Ei tullut mieleenkään. Älykäs ratkaisukeskeinen keskustelu ja se on sitten siinä. Voin sitten palata omiin puuhiini. Päätin keksiä tapaamiseen nerokkaan tekosyn. Tapaaminen järjestyi. Mitä luontevimpaan selitykseen verhottu juoneni meni täydestä. Olinpa minä ovela. Taikuri, joka oli kesyttänyt sattuman omaan käyttöönsä. Oli aurinkoinen kesäpäivä. Istuimme pihalla ympärillämme tavanomainen läpitunkemattoman vihreä omakotitaloalue. Sellainen, mikä muuttuu aina arkisin puoliltapäivin oudon hiljaiseksi ja ajattomaksi. Pienet talot torkkuivat vierä vieressä odottaen omistajiensa palaavan töistä. Juttelimme niitä näitä. Hän sytytti tupakan tottuneesti. Pitkä hiljaisuus. Vilkaisi hermostuneesti ja nopeasti pois päin kuin merkinä häpeästä. Miksi minä sinua mistään moittisin, ehdin ajatella, kun hän jo sanoi, "Olen miettinyt... kaikenlaista.." Kauniit ruskeat silmät ehdottoman vakavina ja mykistävän toivottomina. Synkkänä kuin muisto mustien pilvien peittämästä yöstä Bengalinlahden rannalla. Tuona hetkenä sydämeni murtui. Tunsin äänen, kun valtava paine katkoi luitani yksi kerrallaan. Silti kuulimme vain lintujen laulua ja tuulen vaahteran oksilla. Sydämeni ei särkynyt. Se vain muutti muotoaan. Osat, joiden muotoa en voi tietää, vaihtoivat paikkaa. Siitä tuli vahvempi kuin ehkä koskaan. Se halusi kestää sen, mitä hän ei kestänyt. Repiä irti kaiken, mistä hän halusi eroon. Niin vahva. Ja niin huomionkipeä.